

דברי הכפר

כותל המזרח מילים: דודו ברק

הנצרות והאיסלם אימצו אתהעיקרון
ימי מחסור על אחד על פי גרסי.
Lint zv vnbdv

כותל המזרח מגן דוד לפלא
ועל ערבות בכות תלוי כינור המלך
כוכב ולבנה וצלב על פני הפלך
ובאגן הים הרוח טס.

על כותל המזרח אבק אפור ופיח
השער יסגר מנעול וגם בריח
שם כומר וחזן ומואזין על צריח
ובאגן הים סירת מפרש.

ומשהו עמוק בלב אומר לי כך או כך
תרצה או לא תרצה שלך לעד כותל
המזרח

על כותל המזרח אזוב ירוק וטחב
ורוח אלוהים מקדם שמה נחה
האורן קומתו על הר ועמק שהה
ובאגן הים ניגון חליל.

על כותל המזרח שירי רועים מאופק
ובשווקים אי שם רוחש פועם הדופק
וצוף שם וחלאה ונופת וטינופת
ובאגן הים סלט חציל.

ומשהו עמוק בלב אומר לי כך או כך
תרצה או לא תרצה שלך הוא כותל
המזרח
ומשהו עמוק בלב אומר לי כך או כך
תרצה או לא תרצה שלך לעד כותל
המזרח.

גיליון מס' 2620 כ"ח אייר תש"פ * 22 במאי 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

ל"ג בעומר וספירת העומר. / טומי עמית

היה אפשר לחשוב כי כל הטעם של "החג" הזה הוא מדורות במירון, הרש"בי ופלפולי הרבנים בתלמוד. ולא היא. ממש לא. (ואני מתפעל מאנשים שכן מתעמקים בדברים אלה.)

החובה לספור את ימי העומר היא ציווי חקלאי לעילא ולעילא. וכך היו העניינים:

חקלאי ישראל הקדומים לא היו מומחים גדולים בגידול ואחסון תבואות. לכן קרה בהרבה מקרים שבבוא האביב הם ראו שאין מספיק עד לקציר הקרוב. הפיתוי היה גדול לקצור את התבואה טרם הבשלתה. אם כך, אז גם זרעים לא יהיו לעונה הבאה. ממשק מכשיל! (בניגוד לדעת חכמים עירוניים, אין הבדל משמעותי בין מועד ההבשלה של החיטה לעומת השעורה.)

באו חכמים, אגרונומים, חוכמולוגים ופקידי השלטון, זאת אומרת כוהני בית המקדש וקבעו:

למחרת הפסח, צאו לשדות המדרימים – אלה, עם מפנה דרומי שמקבלים הכי הרבה קרני שמש – תקצרו את השיבולת הכי בשלה, לא יותר, ותקדשו אותה למקדש כהתחייבות לא לקצור עוד עד לסיום ספירה של חמישים ימים. אז תקצרו תבואה שכולה בשלה ותחגגו את חג הקציר.

ברור שאלה היו ימי מחסור חמור ולכן חל איסור על קיום חגיגות כנון חתונות.

בר כוכבא, הרש"בי, ל"ג בעומר ומה לא, הם תוספות מאוחרות של שומרי מסורות למיניהם, שהסיבה האמיתית לכל זה נשכחה, או בכל מקרה כבר לא הייתה רלבנטית.

הנצרות והאיסלם אימצו את עיקרון ימי המחסור, כל אחד על פי דרכו; Lent וראמדן.

אנחנו בתנועה הקיבוצית חידשנו את המשמעות החקלאית, שכן הייתה רלבנטית לנו. ואני זוכר את יציאתנו עם חרמשים שלופים, כאחד האירועים היפים בלוח התרבות שלנו.

"וחג שבועות תעשה לך בכורי קציר חטים". חג הקציר, חג שבועות, יום הביכורים, עצרת, זמן מתן תורתנו - הרבה שמות לחג די צנוע, הנמשך יום אחד.

חג הקציר

כך נקרא החג בפעם הראשונה שבה נזכר בתורה (שמות כ"ג, ט"ז), לרגל תחילת קציר החטים. במעגל החגים החקלאיים, פסח הוא חג האביב - ראשית הפריחה; סוכות הוא חג האסיף - סוף עונת היבולים ותחילת הסתיו, ושבועות בתווך - חג הקציר.

יום הביכורים

כמעט כל מי שלמד בבית ספר יסודי בישראל, זוכר את חגיגת הביכורים בערב חג השבועות, ונשיאת הטנא המקושט תוך שירת "סלינו על כתפינו".

חג מתן תורה

כבר בגן הילדים למדנו, ששבועות הוא חג מתן תורה כך גם חוגגים אותו בבתי הכנסת ובבתי המדרש – בלימוד תורה במשך הלילה, ובקריאת פרשת מתן תורה בבוקר. הצמדנו של מתן התורה לחג השבועות היא מאוחרת יחסית.

עצרת

שם זה ניתן לחג על ידי חכמים, מפני שהוא יום ההשלמה של חג הפסח, וסיום ספירת העומר המחברת בין פסח לשבועות. שבועות מקביל ל"שמיני עצרת". כשם שזהו היום השמיני הנוסף לשבעת ימי הסוכות, שבועות הוא היום השמיני הנוסף לפסח.

מדרשה למנהיגות
מכינה קד"צ גליל עליון

החזרת המכינה לשיגרה / צח. וגבי טנא

שלום רב!

כידוע לכם לפני כשבועיים, חזרה המכינה לקיבוץ. חזרת המכינה הייתה כחלק ממסגרת התנדבותית של המועצה האזורית, וכפי ששמתם לב, עבדנו במתכונת של קבוצות קטנות עד 10 חניכים שהתגוררו בכל מיני מקומות בקיבוץ. במהלך השבועיים האחרונים הספקנו לא מעט.

אחרי תקופה ארוכה בבית, היו צריכים החניכים להתרגל מחדש לחיי קבוצה (בשלב הזה קבוצה קטנה), לסדר יום מאורגן, ללמידה ועוד. אך הדבר המרכזי בהם עסקו החניכים היה התנדבות, במהלך השבועיים האחרונים החניכים סייעו ב: שמירה, בשיפוץ המפגש, בשיקום הצריף של ר'גי, שמרטפות למשפחות עובדות, סיוע בתלתונים, פעילות משותפת עם הנעורים, עבודה בנוי, מפגשים עם האוכלוסייה המבוגרת ועוד'.

לשמחתנו התבשרנו כמו כולם שמערכת החינוך חוזרת לפעול כרגיל, בשלב זה יש לנו אישור לפעול בקפסולות גדולות של עד 26 חניכים, בתקווה שבימים הקרובים הנחיה זו תתבטל, ונצליח לעבוד במתכונת מלאה. במהלך השבוע שעבר נערכנו, להפעלה מחודשת של המכינה, לאור ההנחיות החדשות. בשלב הראשון כל חניכי המכינה יחזרו לגור במתחם המכינה, ויתנהלו כ-2 קבוצות נפרדות, עם שגרת יום נפרדת וחללי פעילות נפרדים.

לצד החזרת המכינה לשיגרה, החלטנו בשלב זה לא לזנוח את המחויבות שיש לנו כלפי קהילת כפר הנשיא, ולהמשיך ולעזור בחינוך, בשמירה, ולהמשיך במפגשים עם הוותיקים.

בשבועיים האחרונים מנענו מהחניכים להסתובב במרחב הציבורי למעט לצורכי התנדבות והצטיידות באלונית. אנו מתכוונים בשלב הראשון לשמור על הנוהל הזה, אך להחריג אימונים גופניים שיתבצעו בגדר ההיקפית של הקיבוץ. ובמידה ויהיו שינויים נוספים בנהלים, הקלות או החמרות, נפעל בהתאם.

לסיום אני רוצה להודות לחברי קהילה רבים שמסייעים לנו בתקופה המוזרו הזאת, למשפחות המאמצות שדואגות לשלומם של החניכים והחניכות, ור כבר שהחניכים יוכלו לבוא לביקור.

אם יש שאלות אשמח שיצרו איתי קשר טלפוני

כשהתחילו קצת לשחרר את ה'סגר'

החזירו אלינו הביתה לקיבוץ, מחצית מחברי המכינה. בתנאים של לא להתערבב, לשמור מרחק. ובכל זאת, הם היו בכל מקום. הם התגייסו למקומות נחוצים בקיבוץ. הם היו מעורבים, ונהיו והיינו, קרובים יותר מתמיד. אני זכית להכיר בחור ובחורה מאוד מיוחדים. זה התחיל בשיחת טלפון.

- "שושנה, אנחנו ניצן ואלון מהמכינה, מעוניינים להעביר איתך קצת זמן ביחד. ואם אפשר, גם לעזור לך, בעישוב? בגינון?"
- "באמת? וואללה, מאיפה נפלתם לי. נחמד מצדכם מאוד. אבל, הייתי רוצה קודם לפגוש אתכם, להכיר מקרוב..."

והם באו, חמושים במסיכות. וגם בכפפות, אם זכרוני אינו מטעני. במרחק של 2 מטר ישבנו על הדשא שלפני ביתי. והתקרבנו. בין סיפורים שלהם ושלי, וחיוכים וצחוקים והחלפת חוויות והכרנו.

אז גם הרשיתי להם לבוא אליי שוב, ולעשב את מה שאלעד לא הספיק לעשב. הם עמדו במשימה. ואני כל כך שמחתי. על ההיכרות, על העזרה. על הנתינה.

הם היו סך הכל 8 חבר'ה שגויסו למשימה הספציפית הזו. התחלקו לארבעה זוגות. ועזרו לחברים מבוגרים, להיות פחות לבד, בבידוד. ביום שישי, הם אפו לנו חלות ועברו בין בתינו לומר שבת שלום.. 2 החבר'ה שחברו אליי, ביקרו גם אצל עוד 2 חברים "מבוגרים" אחרים, ועזרו בעבודות גינה וכדו'.

אמרנו "מלח הארץ", זה בהחלט הם ושכמותם. אשרי העם והמדינה שיש לה בנים כאלה, שהגיעו מבתים עם חינוך ותודעה חברתית גבוהה שכזו. אשרינו שאנחנו כקיבוץ, זוכים לארח את אותם הצעירים, לתקופה חשובה בחייהם החברתיים והאזרחיים. תודה לכם ניצן ואלון, ממני. ותודה מכולנו לכל חברי המכינה, שאנחנו אוהבים שהם מרגישים טוב אצלינו ואיתנו.

לפני יומיים קרה 'האיחוד הגדול' והם כולם כאן. כל הקבוצה של המכינה. במטרה לחזור לשיגרה. תודה רבה. והמשך דרך מהנה ומעניינת לכם.

שושנה שרק'.

***אגב אשמח מאוד, אם תרצו, תסכימו, לשתף חוויות משלכם. כאן על דפי 'דברי הכפר' כל מה שתכתבו שילחו אליי למייל שלי. sachlav@outlook.com

כי האדם עץ השדה.... / צילה בן-רשף

עץ השדה מילים: נתן זך לחן: שלום חנוך

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא צמא למים
כמו האדם הוא נשאר צמא
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

אהבתי וגם שנאתי
טעמתי מזה ומזה
קברו אותי בחלקה של עפר
ומר לי, מר לי בפה
כמו עץ השדה.
כמו עץ השדה.

כי האדם עץ השדה.
כי האדם עץ השדה.
עץ השדה.

כי האדם עץ השדה
כמו האדם גם העץ צומח
כמו העץ האדם נגדע
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא שואף למעלה
כמו האדם הוא נשרף באש
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

אהבתי וגם שנאתי
טעמתי מזה ומזה
קברו אותי בחלקה של עפר
ומר לי, מר לי בפה
כמו עץ השדה

https://www.youtube.com/watch?v=PMbmG4_SWsk

גם לי מר לי מר לי בפה, בעקבות הכתבה האחרונה בדברי הכפר. מר לי על נזק שאולי הוא בלתי הפיך שנגרם לעץ אלה, ומר לי על ההתלהמות והטלת דופי באופיו של מרקי. מרקי התנצל בפני גאי. הוא התנצל על עוגמת הנפש שגרם, אך לא על הטיפול הלקוי בעץ. ולכן הוחלט להגיש נגדו תלונה ולערב את החוק. דבר שהייתי מצפה כטיפול בכל תושב בכפר הנשיא, אך לא בחבר ותיק בן 87 שכל חייו ניסה לתרום לקיבוץ כמיטב יכולתו. ועכשיו כשהגיע לגיל המכובד ועדיין מסוגל ליצור ולצייר, יש לנקום בו על טעות שנעשתה לא בכוונה להרע לאף אחד ולא בידיעה והבנה שהמעשה אינו חוקי.

אני גם מוחה על ההתייחסות שנאמרה שמרקי כתב דברים לא רלבנטיים, כגון: "שהיה רכז הנוי ונטע עשרות עצים בקיבוץ", ש"הצריך הוא הסטודיו ובית שני שלו", ש "80% מהציורים שלו הנושא שלהם הוא עצים". מפעל חייו של מרקי בקיבוץ הוא מאד רלבנטי.

נכון, הוא עשה טעות, אך מכאן ועד לצלוב אותו בכיכר המרכזית יש הרבה אופציות אחרות. מהיכרותי רבת השנים עם מרקי אני לא זוכרת שרכש אויבים בקיבוץ, ונדמה לי שהוא לא יכול לפגוע בזבוב.

הקהילה שלנו מורכבת מאנשים, וכדי שיהיה לאנשים טוב, יש בעלי תפקידים שונים. מנכ"ל, מנהל קהילה, מנהלת חינוך, מנהלת רווחה, מנהלת מוניציפלית ותשתיות, רכז תרבות, ענפי שירות שונים ועוד. ענף הנוי בראשות גאי משרת בנאמנות את ציבור התושבים ועושה מלאכתו נאמנה בשימור הנוי והעצים בקיבוץ. אני מצפה מהענף ומהנהלת הקהילה לדאוג גם לשימור התושבים והחברים כדי שיחיו פה בהרגשת בית ושיהיה נעים לחיות בבית זה. השבוע שוחחתי עם גל מנהל הקהילה ביחד עם שרהלה בתו של מרקי (מרקי לא נכח כי הוא לא הרגיש טוב, ומה הפלא? הוא נסער מאד מאז יום שישי). תודה לגל שהכיל אותנו, והבטיח שינסה למצוא פתרון מבלי שייפגעו יותר עצים וגם אנשים בקיבוץ. לדעתי, הצריך הוא נכס היסטורי, הצריך האחרון מצריפי הנח"ל, הנח"ל שהביא לנו את יעל שפרונג לקיבוץ. ואני מודה למרקי על השנים הארוכות שדאג לשמר צריך זה. (את הסיפור על העונש שקיבלתי בהיותי ילדה בגן שקד ועל צריפי הנח"ל אספר בפעם אחרת).

חלק מבני האדם בקהילתנו בהגיעם לגיל 80 פלוס, יש להם ירידה בשמיעה, לחלקם בעיות בראייה ולחלקם בעיות פיסיות אחרות. לחלקם נחלש הזיכרון ולא יוכלו לזכור את חמשת ההחלטות שנעשו בפגישה, אם לא נרשם סיכום השיחה. חלקם כדוברי אנגלית גם לא יכולים לנסח ברהיטות מאמר לעלון הקיבוץ. להרבה מהם אין ילדים בקיבוץ שיכולים לסייע ולייעץ. אשמח אם בעלי תפקידים שנתקלים בנושא נפיץ עם מישהו מהמבוגרים, שייפנו לאירנה או לשיפי כדי שאפשר יהיה למנות (אם יהיה צורך) מתווך או מתווכת כדי שלא נטפס על עצים שלא נוכל לרדת מהם.

אישית: במקום שיש להכריע בין עץ לבין אדם בקהילתנו (שלא עשה רע במתכוון), אני כמובן אבחר באדם. תודה לנתן זך ולשלום חנוך על השיר המופלא...

צילה בן רשף

שבת שלום,

אז בואו נרד מהעץ

לחברים שלום,

לאחרונה התפתח מעל דפי העלון, דו-שיח בין גיא לבין מרקי בנושא ניסור העץ שליד הצריף של מרקי. אז רציתי לנסות להחזיר את כל הסיפור הזה לפרופורציות הנכונות שלו, כדי שכולנו נוכל "לרדת מהעץ".

ובכן –

כפתיח - חשוב לדעת ולהבין שפגיעה בעצים, ללא האישורים המתאימים – מעבר לעניין החוקי שלה – אינה מתיישבת עם העמדה המאוד נכונה ומוצהרת של כפר הנשיא, שאנחנו מכבדים ושומרים על העצים שלנו.

במקרה הזה, כנראה בגלל שרשרת של תקלות קטנות בתקשורת, שהפכו בלי שנרגיש לתכתובת קצת מוגזמת בעניין, היינו יכולים לסיים את הסיפור הזה עם קצת פחות רעש ובתוצאות יותר טובות.

אז ראשית אני רוצה להתנצל גם בפני מרקי וגם בפני גיא, שלמרות שראיתי את התכתובות, לא הייתי מספיק רגיש ומודע לעוצמת המצב שמתפתח, ולא עצרתי את זה בשלב מוקדם יותר.

שנית רציתי להבהיר שתמיד לפני שעושים משהו, נכון לפנות לגורמים הרלוונטיים לנסות למצוא פתרונות חלופיים כדי שלא ניגרר לעשות פעולות שאי אפשר לתקן ומובילות להתפתחויות כפי שהתפתחו כאן.

ודבר אחרון – תזכרו תמיד שאנחנו נמצאים בחברה קטנה שבה כל פעולה של מישהו, משפיעה מאוד על לא מעט אנשים, וככל שנלמד לדבר ולהתייעץ ולנצל את כל החלופות השונות לפני שאנחנו נוקטים בפעולות שיש בהן לפגוע במישהו אחר, או אפילו לעבור על הכללים ועל החוק – כן ייטב.

ולעצם העניין – הסיפור הזה ייעצר כאן, לא ימשך הטיפול של הרשויות, ולא יינקטו כל צעדים נוספים, אבל חשוב לזכור שיש לנסות את הכול כדי שלא נגיע למצבים כאלו להבא.

תמיד יש עם מי לדבר – וצריך לעשות את זה לפני ביצוע פעולות המציבות עובדות בשטח.

בברכה – גל סער

על דא ועל הא / חעט: תמר וולר

• המרסקת

לפני כמה חדשים כתבתי כאן על ערמות הגזם ההולכות וגבוהות ממו, החרמון, והתרעתי על סכנת השריפה שתאחז בהן על כל המשתמע מכך. לא קיבלתי מענה מאף גורם רשמי בקיבוץ, רק טוני עמית סיפר לי שאמורה להגיע מכונה מרסקת על מנת לטפל בערמות האלה.

כלום לא קרה.

לפני שבוע, עם התחזית לחום הכבד, ומול הערמות הענקיות, אשר קלטו טונות רבות של גזם ועשבים יבשים, מה שנשאר אחרי שגיא וגנר וצוות הנוי החרוץ שלו ניקו וגזמו ועקרו ואספו לאורך כל החורף, מול ערימות אלה ועם תחזית מזג האויר, נכנסנו בשכונה לפניקה.

פנינו לריטה, והיא הסבירה ש:

א. המועצה דורשת שנזיז משם את הערמות.

ב. מחכים ל"מרסקת" שתבוא ותהפוך את ההר הזה להר של רסק גזם (mulch) באנגלית, שהוא טוב לפיזור על האדמה למניעת צמיחתם של עשבים ולשמירה על לחות האדמה.

חשבנו, שאם הערמה תישרף, כבר לא יהיה צורך במרסקת, אבל אף אחד לא רוצה להסתכן בשריפה כזאת עם כל המתלווה אליה.

והנה, בוקר אחד שמענו קולות של ציוד מכני כבד, וכשהסתכלנו מהחלון ראינו את המפלצת הענקית, זוללת ומרסקת את ערמות הענפים ומרסקת, ומרסקת אותם.

עכשיו יש לחכות שכל הערמות של הרסק יועברו למקומות בהם יביאו תועלת, לפני שבחום הנוראי הזה, וזה שיבוא הן תעלינה באש.

תודה לגיא, תודה לריטה, תודה למועצה, ותודה לכל האנשים שעשו את העבודה הזאת בחום הנוראי של השבוע.

• חג שמח

"כול עאן ואנתי בחיר" (כל שנה, ואתה בטוב) ואני מקווה שכתבתי נכון – כך מברכים את המוסלמים בחג "עיד אל פיטר" שיתחיל בראשית השבוע הבא. וזה מה שאני מאחלת לכל חברינו המוסלמים, העובדים המסורים בקיבוץ, ובעיקר בבית יונתן ובאלונית, שעבדו כל החודש הזה, חודש הרמדאן, וצמו, רוב הזמן בחום הנוראי, כאשר הימים ארוכים כל כך.

• החוג לספרות חוזר

סוף סוף התחיל מועדון המפגש שלנו לחזור לשיגרה. לאורך כל החדשיים האלה ידענו כולנו, שיחד עם השמירה על בריאותם של המבוגרים, הבידוד והניתוק מן החברים ומהמשפחה הוא לא לטובת בריאותם, לא הפיזית ולא הנפשית. ועל אף הדברים הנפלאים שעמותת ותיקי הגליל, ושיפי, הנציגה של ותיקי הגליל אצלנו כאן, עשו למען הותיקים – טוב מאד שמתחילים גם להיפגש. במסגרת זאת, נתחיל שוב את פגישות החוג לספרות. בינתיים הוא יתקיים בימי חמישי בבוקר (השעה עוד לא נקבעה סופית) ושוב ניפגש אלה עם אלה ועם הסופרים והספרות העברית. המעוניינים, יכולים ליצור אתי קשר.

• ולבסוף – זכרונות מ"ג בעומר / חג הקציר

הסיפור הזה הוא אמת לאמיתה, למרות שאולי הוא נשמע כמו אגדה או צ'זבט. ראשיתו של הסיפור בקבוצה של בחורים ובחורות צעירים, שהגיעו כגרעין השלמה לכפר הנשיא מבריטניה בשנות החמישים המאוחרות. הם היו בוגרי תנועת הנוער "הבונים". הם קבלו חינוך יהודי וציוני בבתיהם ובתנועת הנוער. הם חגגו את החגים היהודיים: ראש השנה, פסח, יום הכיפורים וחנוכה. אבל היו גם חגים שהם לא כל כך הכירו, למשל ל"ג בעומר וט"ו בשבט. גם כאשר הגיעו כבר לארץ, בהיותם רווקים צעירים, הם לא התבקשו לחפש ענף גמיש ולהכין ממנו קשת וחצים לילדיהם, ואפילו תפוחי אדמה במדורה לא היו חלק מחוויותיהם כיהודים בארצם.

שניים מהצעירים האלה, עסקו במצווה החשובה של יישוב הארץ ושל עבודת האדמה. הם עבדו בענף הפלחה, ועסקו בהוצאת לחם מן הארץ.

לקראת חג קציר חיטים, שחל בשבועות, רכש הקיבוץ מכונת קציר ודיש אימתנית: קומביין! הקומביין הגיע לנמל חיפה, ושני בחורינו נסעו לקבל את פניו. בנמל חיפה הם נתקלו בערמות של ארגזים שצריך היה לפתוח אותם ולהרכיב מתכולתם את הקומביין. היו שם עוד צוותים מקיבוצים רבים שבאו להרכיב את הקומביינים שלהם, וכאן, לראשונה, היה לאנגליזים האלה יתרון על הצברים: ידיעת האנגלית שלהם סייעה להם בקריאת הוראות ההפעלה וההרכבה של הכלים הענקיים האלה. ושני בחורינו יכלו לסייע לכל הבחורים האחרים להתגבר על קשיי השפה הטכנולוגית.

עבר יום, חלפו יומיים, והקומביין היה מוכן לצאת לדרכו מנמל חיפה אל כפר הנשיא. הבחורים טפסו עליו, והתחילו לנהוג בו. הכל הלך למישרין, בהתחלה: הקריות, עכו, הפנייה מזרחה, הכל היה חלק ממש. אבל כשהלכו והתקרבו לכיוון מירון, הם גילו צפיפות רבה על הכביש. לגביהם, הייתה זאת תופעה מאד לא צפויה של עומס רב כל כך בכביש.

הצעירים שלנו היו מופתעים לגמרי, לא היה להם מושג שאותו יום עצמו היה ל"ג בעומר, ושחוף מהקומביין שהיה בדרכו מזרחה, היו גם כמה עשרות אלפי

חוגגים בדרכם למירון. המשטרה נכנסה לפעולה וניסתה לפנות לקומביין דרך בכביש, אבל כעבור כמה שעות, היה ברור שהמאמצים לא עולים יפה. ואז הורתה המשטרה לנהגים הצעירים להחנות את הקומביין בשולי הדרך, ולהמשיך במסע הבכורה שלו רק למחרת בתום החגיגות על ההר. הייתה זאת דרך מוחשית מאד ללמד את העולים החדשים האלה פרק בהלכות ל"ג בעומר.

אבל היה גם פיצוי למאמצייהם: כעבור שבועיים בחג הביכורים הם, אריה (ברט) וולפין והרבי ג'קסון, הובילו את הקומביין החדש והמבהיק בראש תהלוכת הביכורים של הקיבוץ, ואפילו שפכו על יד הבמה ערימה של גרעיני חיטה שנקצרו סמוך לחג.

מלאו אסמינו בר מילים: פנחס לנדר לחן: דוד זהבי

מלאו אסמינו בר ויקבינו יין

בתינו הומים, הומים מתינוקות

ובהמתנו פורה-

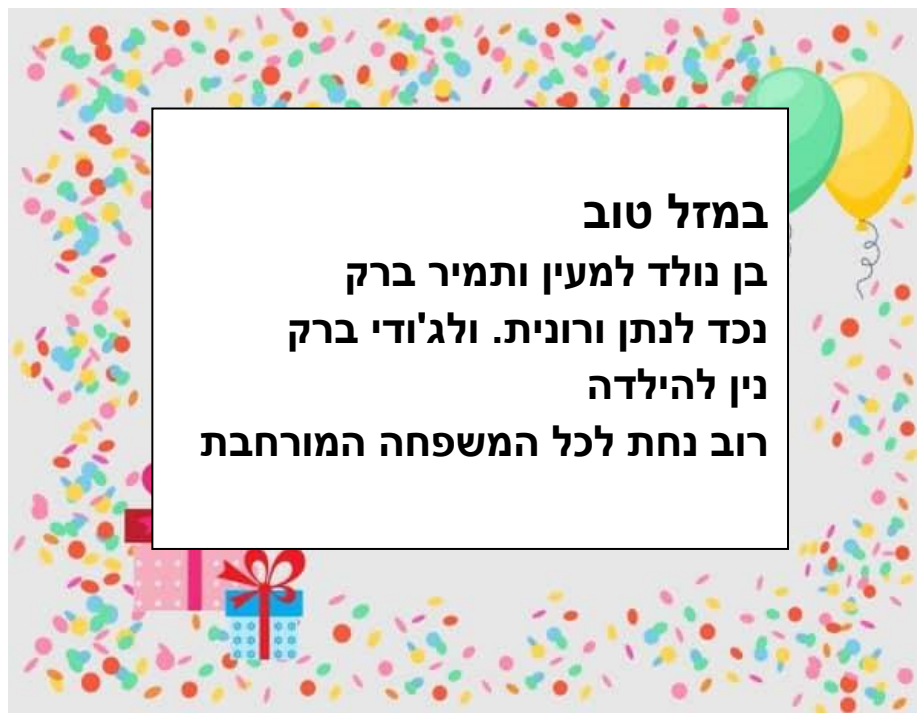
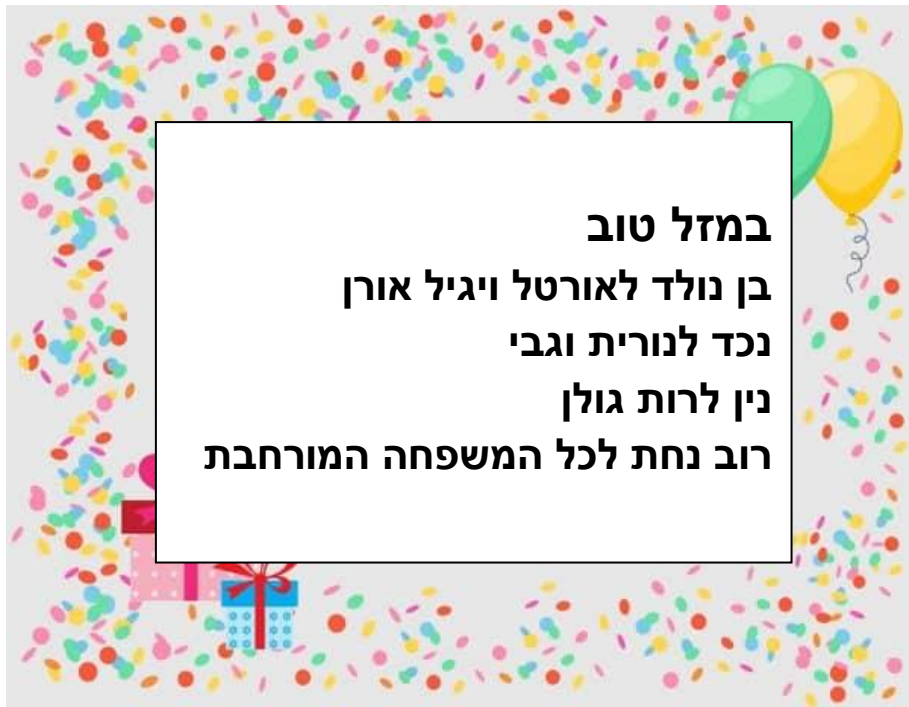
מה עוד תבקשי מאיתנו מכורה,

ואין, ואין עדיין?

מה עוד תבקשי מאיתנו מכורה,

ואין, ואין עדיין?

ביכורים מילים: יהודה קרני לחן: נחום נרדי

הכו בנים בחלילים וענו נא במצלתיים
עם ביכורי פרי הילולים ראשית עמל כפיים
ברצות השם ועם גאולים ישוב מכל אפסיים
עלה נעלה עם ביכורים בסך לירושלים.

אברהם שלונסקי מת השבוע לפני 47 שנים

השבוע נפטר אברהם שלונסקי, ב-18 במאי שנת 1973. לפעמים קצת מצער אותי לזכור משורר כמוהו דווקא, או רק, ביום לידתו או ביום פטירתו. וגם מרוב שכתב פזמונים הרבה ושלח ידו בכל, זכה בערוב ימיו לכינוי "לשונסקי". וכל זה מעיב מעט על שירתו. ובאמת מעת לעת, שהיא מעבר לימי לידה ופטירה, אני פוגש בשיר שלו שמרחיב לי את הלב ומעלה בי סוג של השתאות. כמו השיר 'יום אחרון', אז אני מזכר כמה גדול הוא היה באמת. ושמח בזה שמחה קטנה.

כי כולנו בעצם זקוקים לנחמת השירים. בעיקר בימים טרופים וחשוכים כמו אלה שאנו שקועים בהם עד צוואר. שיש בהם בשירים כמו 'יום אחרון' שהם אווזים בציצית השיער של ראשנו המטפורי, ומושכים אותנו מן הבוץ המטפורי של הקיום ומראים לנו את האופק. וכשרואים את האופק גדול ורחב הכל נעשה קצת יותר קל. ולו לרגע...

יום אחרון | אברהם שלונסקי

גם לתפלות - תפירת ושלכת.
יום אחרון שמת את כל כתרי.
כל השתיקות חזרו היום אליך
כשוב יונה באין עלה-טרף.

ונכריה השמש המשפמת
וסהר קר מקשים ונפחת
וכה הומך וכה צפד מקמט
כל שתמר ושהיה אחד.

כל עתותי - תשברת יום וליל
כל מלותי היו לי לזרות
ולא אדע: מגדש יבולך
מה להבר שדי ומה לזרות?

שוא שלוחך יונת-מבול מלכד:
חזרת אלי בלי סגר וחרון.
גם לתפלות - תפירת ושלכת.
גם ליבולים מגיע יום אחרון.

לא נעים לו | דודו פלמה

כמה רגישות מצידו של הנאשם בשוחד מרמה והפרת אמונים, שאין לו כל בעיה להטיל על כתפי הציבור את עלות מטוסו, ביתו בקיסריה, בריכת השחייה הפרטית ואבטחת ילדיו, אבל את אבטחתו האישית במשפטו כבר לא נעים לו...

חגיגה בלבן

שבועות 2020 בכפר הנשיא

יום שישי | 29.05 | 11:00-14:00

חוגגים שבועות בקונספט קצת אחר...

**האירוע יתקיים במקביל
בשלושה מוקדים:**

אז מה יהיה לנו?

- 1

משק ילדים

שירה בציבור ברוח החג, מתופפים, סדנת תיפוף לילדים, בירה קרה, פיצות ופוקצ'ות.
- 2

לב הקיבוץ

בר קפה/תה ומבחר עוגות מעשה ידכם.
- 3

אמפי

מגלשת מים לילדים, מתנפת, גלידה אמריקאית וברד.

בימים הקרובים יחולקו בתאי הדואר צמידים בצבעים שונים (כל מוקד באירוע אופיין בצבע) והסבר מפורט על התנהלות האירוע. אנו מבקשים לפעול לפי ההסבר ולהישמע להנחיות בכדי שנשמור על הבריאות של כולנו. יהיה שמח, בואו לבושים לבן, שימרו מרחק ואל תשכחו את המסכות (:

אמכים לכם!
צוות שאלות ודבר תרבות

לוח מודעות

עוסקת בתחום שבו את פוגשת נשים באופן יומיומי?
אנחנו צריכות אותך עכשיו יותר מתמיד!

שומרות סף –

נשים יוצרות למען נשים רשת ביטחון בקהילה

קידום הכשרה המיועדת לכל הנשים שעוסקות במקצועות היופי והטיפול, רפואה משלימה, כושר וחוגים ועוד
לזיהוי נשים שמתמודדות עם אלימות במשפחה.

הכשרה בת 2 מפגשים בזום לרכישת כלים לזיהוי אלימות במשפחה ולסיוע ראשוני לנשים שמתמודדות עם אלימות.

מפגש ראשון: 8.6 בשעה 20:30

מפגש שני: 15.6 בשעה 20:30

[להרשמה לחצו כאן](#)

* מצ"ב קובץ עם פירוט המפגשים

** אם המועד או הפורמט לא מתאים/ לפרטים נוספים ניתן ליצור קשר:

שירי 052-3631641

מכירת תכולת בית

של נורמן אנגלסברג ז"ל

בביתו ביום שישי 22.5.2020 בין השעות 10:00-14:00

בין הפריטים כלי מטבח ובישול, מוצרי חשמל רהיטים תמונות ועוד.

אמירה טלפון 050-6279868

ימי הולדת 22-28.5

מזל טוב אלק קולינס בן 90 21.5.2020

26.5 יוסי כץ

23.5 חנה מסר

אפרת אלמן

ארווין קנטור

27.5 גבי טנא

24.5 מיכל יודאיקין

גלי פרנקלין

לירון לניאדו

טל חייט

28.5 לורנה דבולט

אסף מסר

25.5 נעם מזרחי

תמנע פולגר

תודות חמות שלוחות מכאן

לבני ובנות הנעורים שלנו. שבימים הראשונים של ההסגר, מיד נרתמו בראשותו של הדס וו. לעזור לקבוצת הסיכון - כלומר המבוגרים שבינינו - כלומר לזקני העם, להביא הם את הקניות מהמרכולית עד הבית ועוד עזרות שאני בטח לא יודעת עליהם.

היה נחמד לשמוע שקוראים לי בשמי מחוץ לדלת ביתי. לפתוח את הדלת ולראות על המפתן, מונחת ההזמנה שלי מהמרכולית ומאחוריה שומרים על ריחוק, על פי חוק, חיוכים יפים ונעימים של נעורים.

לי זה גרם שמחה גדולה בלב. נערות ונערים שעוזרים לסבים וסבתות בעת בידוד ולעיתים בדידות. **בשם כולנו תודה.** שושנה ש.

אשרינו.

משולחן העורכת

אז חוזרים לשיגרה מה? בפעימות.

אחרי חודשיים של הסגר. מודיעים לנו מלמעלה; שחוזרים לשיגרה, עכשיו?
מחר? לאט? זה לא לאט מידי? אולי זה מהר מידי? ישנם ליחשופים, לא היה
צריך בכלל להורות על הסגר?

כולם חלו?! רובם חלו?! באמת יהיה עוד גל?! – אלוהים ישמור.

ובכלל, מה זה שיגרה?

ומי זה שיחזור לשיגרה?

האם כל העובדים יסיימו את תקופת החל"ת שלהם, יחזרו שוב לעבוד ולפרנס
את המשפחה? חלקם יחזרו? ומה עם השיגרה של אלה שלא יחזרו?

תלמידי בית הספר ילבשו מסיכות בשיעורים וגם בהפסקה, זו שיגרה?

חוזרים לשיגרה בה חיינו לפני הקורונה? או שיגרה חדשה?

האם תהיה זו שיגרה של אנשים שהשתנו? שאומרים שעברו שינוי. שלמדו
משהו, על מה חשוב באמת, ומה העיקר בחיים האלה. יש שאמרו בכלל,
שעבורם הקורונה היא מתנה, ולמדו בזמן ההסגר בבית, משהו, או הרבה.

וגם אומרים שהעולם כבר לא יחזור להיות מה שהוא היה..

מה זה אומר?? אנשים יתלבשו פשוט, כמו פעם? לא יתהדרו יותר ויתפארו
במותגים? יכול להיות שהכסף סופסוף ישתוק, והאהבה תדבר?

ושוב לא נצטרך לנעול את דלתות בתינו? נרקוד הורה ברחובות ביום
העצמאות?

שוב לא ישרפו לנו יערות שלימים בכוונה או שלא בכוונה.

נשלם בעד כל חפצנו, ונהיה סמוכים ובטוחים שנקבל את ההזמנה במועד?

ונוכל לפוש כאן בארץ שלנו. בבתי מלון ובצימרים נקיים ומטוהרים תמיד, אחרי
שבאמת יחליפו את המצעים... בתשלום סביר והוגן?

מעבר חצייה וכל חוק תנועה, יהיו עבור כולם?

לא יהיו יותר המון נוכלים, שרלטנים, גנבים, רמאים, בוגדים....?

איזו מן שיגרה זו תהיה?

מה? נחזור שוב להתחבק? עם כל אחד? בכל אירוע? נתחבק שוב, עם פולחן
שלוש הנשיקות והכאב בצוואר?

או האם יתכן בכלל, שנמשיך לשמור מרחק ולהיות חשדניים לגבי כל אורח שייכנס בדלת, כולל כל ילד ונכד משלנו. שמי יודע, אולי נושא איזה וירוס גועלי וקטלני?

ובקניות בסופר, נמשיך לחשוש, כי מי יודע, מי נגע או השתעל על התפוח או העגבניה היפה הזו, שבחרנו לקנות??? צריך מיד לחטא.

יכול להיות? שיהיו גם כאלה שימשיכו להישאר עוד קצת בהסגר שלהם. כי יפחדו לצאת לרחוב המאיים?, כי מי יודע?

ואם האנשים באמת השתנו,,, תארו לכם עולם כזה של שיגרה... אשר בו כולם אוהבי אדם, כולם דואגים לכולם.

ניצולי שואה שוב לא יהיו לבד, וילדים לעולם לא ירעבו.

נערים בחופשה יצאו לעזור לחקלאים לקטוף את הירק והפרי.

כל סבא וסבתא יקבלו שיחת טלפון איכפתית של מהנשמע? כל יום, כל יום.

גני המשחקים יחכו לילדים מידי יום, נקיים ומחוטאים.

כולם ירחצו ידיים לפני ואחרי... ויגישו לנו מזון נקי במסעדות.

הורים ימשיכו להיות סבלניים ויצירתיים, ישחקו ויתנו המון תשומת לב לילדיהם.

אבות ואימהות יבשלו כל יום אוכל בריא בבית, ולא יגררו את הילדים כל יום

למסעדה אחרת.

אוי. התעייפתי. מי בכלל יודע מה יהיה?

מי באמת יודע, מה זה בכלל היה? כל הסיט הזה.

ומה יכתבו על התקופה הזאת? עלינו? בספרי ההסטוריה.

אתמול הקראתי לנכדיי (דרך הטלפון) סיפור לפני השינה. (מנהרת הזמן) בו סופר על מלחמת ששת הימים. עצרתי לרגע את הסיפור של גלילה רון פדר, ונכנסתי עם הסיפור האישי שלי.

סיפרתי להם, איך באמצע ביקור רופאים במחלקה פנימית, בבית החולים בצפת, כשהרדיו של אחד החולים פתוח ברשות, על שקט... פתאום הוגבר הווליום, ונשמעה קול רם, כמו צעקה; "הכותל בידינו, הכותל בידינו". העולם כמו עצר את נשימתו לרגע, ובכינו כולנו, נרגשים. החולים, האחיות, והרופאים... והיה עוד רגע בהסטוריה, בו היינו, עם אחד.

תוך כדי שאני מספרת את הסיפור שלי, ניסיתי לדמיין לעצמי בעוד הרבה שנים, מה יספרו הנכדים שלנו לילדים שלהם, על התקופה הזאת הקורונית, המשוגעת הזו, אותה חוו על בשרם, ובנפשם התמימה והטהורה?

מה ירשם בספרי ההסטוריה? מה יגידו על בני האדם, בתקופה הזאת.....????

שושנה שרקי

